

kontrolløren kan have saa stor Betydning, at man kan gaa bort fra Loven og paa Grundlag af denne Brevbeskrivelse nægte at stadfæste en ny Vedtægt eller ophæve den gamle. — Det er altsaa dette Tilfælde, fra Taasinge, Vangeland og Vro, jeg har sigtet til, da jeg før fremsatte min ærbødige Forspørgsel, og det er saaledes mit Haab, at den højtærede Vandbrugsminister vil føre denne Sag til en tilfredsstillende Afslutning.

Svend Høgsbro: Den højtærede Minister udtalte, at det var Aalegaardsejernes Ret, der var til Hinder for, at man kunde fastsætte bestemte Afstande paa Fængstfiden, inden for hvilke der ikke maatte fiskes af andre. Det forstaar jeg nu ikke, thi selv om man gaar ud fra, at det er Aalegaardsejernes Ret, at der ikke maa fiskes saa nær ved Aalegaardene, at disses Fiskeri skades, ser jeg ikke, at deri ligger noget til Hinder for, at man kan fastsætte bestemte Maal for denne Ret. Det kan jo sættes ved 200 Alen, som jeg nævnte, eller længere, hvis det er nødvendigt, for at være sikker paa, at Fiskeriet ikke skades, men jeg kan ikke skønne, at man overhovedet ikke skulde kunne sætte en bestemt Afstand, uden for hvilken det var givet, at Aalegaardsejernes Fiskeri ikke skadedes, og det er Hovedsagen i det, som Fiskerne i Stevns ønske. De ønske at faa noget bestemt fastslaaet. Om det bliver mer eller mindre, er en Sag for sig. Naar for øvrigt den ærede Minister saa stærkt betonedes Aalegaardsejernes Ret, og at deres Fiskeri ikke maa skades, kan jeg dog ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, hvor ganske forfælsket det Synspunkt er fra det, der er lagt til Grund i Christian V's danske Lov 5—10—43, thi der hedder det: „Enhver maa nyde Aalegaarde for sin egen Grund undtagen i de Fjorde, som Kongen og den menige Mand have Skade af.“ Der er altsaa lagt Bægt paa den Skade, der gøres andre. Nu lægges Bægten paa den Skade, der gøres Aalegaardsejeren, og det saa stærkt, at man er betænkelig ved overhovedet at fastslaa nogen bestemt Afstand. Imidlertid haaber jeg, at den højtærede Minister med den Velvilje, han i øvrigt viste over for mine Henstillinger, ogsaa vil tage dette under nærmere Overvejelse.

S. Sage: Jeg ønsker blot at healede Udvalgets Opmærksomhed — hvad jeg i øvrigt mener er ganske overflødigt — paa de særlige Banstelheder, der er ved at forene Døjsundsfiskernes Interesser med den Konvention, som er forelagt i det andet Lovforslag. Konventionen har imidlertid saa

mange gode Sider og ønskes fra saa mange Sider, i hvert Fald i Hovedtrækkene, at det vilde være beklageligt, om den ikke kunde komme til Udførelse, enten i den Skikkelse, hvori den er forelagt, eller, hvis det var tænkeligt, i en ændret Skikkelse, saafremt den svenske Regering vil gaa ind derpaa. Jeg kan imidlertid ikke noksom anbefale Udvalget at være opmærksom paa, at det for Døjsundsfiskeriets Vedkommende er en overordentlig alvorlig Historie, at man opgiver den faktiske Frihed, som Fiskerne hidtil have haft, til nogenlunde at fiske, som de ville, idet man fra Øvrighedens Side har set gennem Fingre dermed, og nu for Fremtiden fastsætter Maal, som ganske vist ere lidt gunstigere, end de hidtil gældende Maal have været, men som dog for dem ere saaledes, at deres Fiskeri vil lide overordentlig Skade. De havde ikke megen Fortræd af den nugældende Fiskerilovs Bestemmelser, thi det var en stikende Afstale, at Lovens Bestemmelser ikke kunde overholdes for Døjsunds Vedkommende. Jeg skal ikke her komme ind paa det vidtløftige Spørgsmaal om Aalegaardretten; det er blevet udførlig gennemgaaet ogsaa i den foreløbige Betænkning. Jeg maa blot ganske i Almindelighed udtale som Medlem af det daværende Udvalg og som Forslagsstiller sammen med de øvrige Medlemmer i Udvalget om det meget omskridte Punkt Aalegaardretten, at det i hvert Fald var Udvalgets Mening den Gang, og jeg antager ogsaa Rigsdagens, da den vedtog Forslaget, at værne mere om Fiskernes Rettigheder, end det i Praksis har vist sig at være Tilfældet. Hertil skal jeg indstrænge mig. Fiskerne have i visse Henseender lidt Skade ved denne Bestemmelse, endskønt man fra alle Sider var enig om, at det var et Fremskridt, idet man gav Fiskerne Ret til at fiske overalt, hvor Aalegaardsejerne ikke selv benyttede deres Ret, hvad de ikke tidligere havde haft. Det maa erkendes, at det Forslag, der den Gang blev vedtaget, og som søgte at komme uden om Banstelhederne ved at benytte Udtrykt, som af Domstolene senere er blevet fortolket paa en Maade, man ikke havde ventet, har været Fiskerne mere til Skade, end Lovgivningsmagten den Gang havde tænkt.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.